

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ВЛАДИМИРСЬКИЙ проти УКРАЇНИ”

(Заява № 2518/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

8 листопада 2005 року

Це рішення стає остаточним за обставин, зазначених у § 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Владимирський проти України”

Європейський суд з прав людини (Друга Секція), засідаючи Палатою, до складу якої увійшли:

пан Дж.-П. Коста (*Mr J.-P. Costa*), Голова,
пан І. Кабрал Барreto (*Mr I. Cabral Barreto*),
пан К. Юнгвірт (*Mr K. Jungwiert*),
пан В. Буткевич (*Mr V. Butkevych*),
пан М. Угрехелідзе (*Mr M. Ugrehelidze*),
пані А. Мулароні (*Mrs A. Mularoni*),
пані Е. Фура-Сендстрьом (*Mrs E. Fura-Sandström*) судді, та пані С. Долле (*Mrs S. Dollé*), секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 11 жовтня 2005 року,
виносить таке рішення, що було прийнято того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 2518/03), поданою до Суду проти України громадянином України Анатолієм В’ячеславовичем Владимирським (далі – “заявник”) 8 січня 2003 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – “Конвенція”).

2. Уряд України (далі – “Уряд”) був представлений його Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.

3. 23 листопада 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію Урядові. Суд, відповідно до § 3 статті 29 Конвенції вирішив розглядати питання щодо суті та прийнятності заяви разом.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1957 році та проживає у м. Брянка-1, Україна.

A. Перше провадження у справі

5. 27 травня 2002 року Брянківський міський суд зобов’язав державне підприємство „Шахтоуправління №17” виплати заявнику суму в розмірі 9 970,16 грн.¹ як заборгованість по заробітній платі та іншим виплатам.

1. Приблизно 1640 євро.

6. 8 липня 2002 року відділом Державної виконавчої служби Шахтарського міського управління юстиції було винесено постанову про відкриття виконавчого провадження.

7. 25 жовтня 2002 року державна виконавча служба поінформувала заявника, що рішення від 18 червня 2002 року не може бути виконане через велику кількість виконавчих проваджень проти підприємства-боржника, а також через те, що реалізація майна підприємства-боржника була призупинена відповідно до мораторію на примусову реалізацію майна, яке належить державним підприємствам згідно з Законом від 29 листопада 2001 року.

8. 25 грудня 2003 року, 7 вересня та 29 грудня 2004 року заявнику по частково було сплачено всю суму заборгованості, відповідно, 1 195,74 грн.¹, 1 727,84 грн.² та 7 053,58 грн.³.

В. Друге провадження у справі

9. У листопаді 2003 року заявник подав позов до Брянківського міського суду проти того ж самого підприємства, вимагаючи змінити дату виходу на пенсію та компенсацію за не виплату йому суми, яка була присуджена рішенням від 27 травня 2002 року.

10. 4 листопада 2004 року суд відхилив позов заявника. 12 січня 2005 року Луганський обласний апеляційний суд підтримав рішення суду від 4 листопада 2004 року. Касаційна скарга заявника все ще знаходиться на розгляді у Верховному Суді України.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Національне законодавство викладене у рішенні по справі “*Ромашов проти України*” (заява № 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

12. Заявник скаржився на тривале виконання органами державної влади рішення Брянківського міського суду від 27 травня 2002 року. Він посилається на § 1 статті 6 та статтю 13 Конвенції, а також на статтю 1 Протоколу № 1, які у відповідних частинах передбачають таке:

1. Приблизно 197 євро.

2. Приблизно 285 євро.

3. Приблизно 1 158 євро.

§ 1 статті 6

„Кожен при вирішенні питання щодо його цивільних прав та обов’язків (...), має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом”

Стаття 13

„Кожен, чий права і свободи, викладені в цій Конвенції, порушуються, має право на ефективний засіб правового захисту у відповідному національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, що діяли як офіційні особи.”

Стаття 1 Протоколу № 1

„Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які, на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів.”

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

13. У своїх зауваженнях Уряд висунув аналогічні доводи, що й у справі *Ромашов проти України* (див. вищезгадане рішення *Ромашов проти України*, §§ 23-33), оскаржуючи статус „жертви” заявника і вичерпання ним всіх національних засобів правового захисту. Суд постановив, що необхідно відхилити попередні доводи Уряду на цих же підставах.

14. У світлі зауважень, наданих сторонами, Суд приходить до висновку, що скарга заявника за § 1 статті 6 Конвенції щодо тривалого виконання рішення Брянківського міського суду від 27 травня 2002 року порушує серйозні питання фактів та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви неприйнятною. З тих же підстав скарги заявника за статтею 13 Конвенції та статтею 1 Протоколу №1 не можуть бути проголошеними неприйнятними.

II. ЩОДО СУТИ

А. Скарги заявника за статтею 6 § 1 Конвенції та статтею 1 Протоколу № 1

15. У своїх зауваженнях Уряд стверджує, що не було порушення § 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1 (як і у вищезазначеній справі *Ромашов проти України*, § 37, та *Войтенко проти України*, заява № 18966/02, § 37, рішення від 29 червня 2004 року).

16. Заявник не погодився з таким твердженням Уряду.

17. Суд зауважив, що рішення Брянківського міського суду від 27 травня 2002 року залишалось невиконаним впродовж більш ніж двох років та п'яти місяців. Він також зауважив, що попри той факт, що заявнику частками було погашено всю суму заборгованості, значна сума, яку підприємство-боржник мав виплатити згідно з рішенням суду, була виплачена заявнику тільки після того як заяву було комуніковано Уряду.

18. Суд зауважує, що подібні доводи Уряду вже відхилялися в багатьох рішеннях Суду щодо порушення § 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1 (див., наприклад, *Шарко проти України*, заява № 72686/01, §§ 40-42, від 19 квітня 2005 року; вищезазначене рішення *Войтенко проти України*, §§ 53-55).

19. Вивчивши весь поданий матеріал, Суд вважає, що Уряд не висунув жодних переконливих аргументів чи фактів для того, щоб Суд міг дійти протилежного висновку у цій справі. Тож Суд доходить висновку, що було порушено § 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1.

В. Скарга заявника за статтею 13 Конвенції

20. Уряд стверджував, що заявник мав ефективні засоби захисту з огляду на те, що він їх не використав. Посилаючись на свої попередні висновки (див. пункт 13 вище), Суд встановлює, що заявник не мав ефективних національних засобів правового захисту, гарантованих статтею 13 Конвенції, (див. вищезгадане рішення *Войтенко*, §§ 46-48). Відповідно Суд констатує порушення в цій частині.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

21. Стаття 41 Конвенції передбачає:

„Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, то Суд у разі необхідності надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.”

A. Шкода

22. Заявник вимагав виплатити суму в розмірі 42 365,99 грн.¹ в якості компенсації за затримку по виплаті суми, присуджену йому за рішенням суду. Він також вимагав суму у розмірі 10 000 євро як компенсацію за моральну шкоду.

23. Уряд заявив, що заявник не обґрунтував заявлені суми, та стверджував, що визнання порушення саме по собі буде достатньою справедливою сатисфакцією.

24. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості відповідно до статті 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику суму в розмірі 1 440 євро, як відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

B. Судові витрати

25. Заявник не висунув жодних вимог з цього приводу. У зв’язку з цим Суд не присуджує заявнику відшкодування судових витрат.

C. Пеня

26. Суд вважає, що пеня, яка нараховуватиметься у разі несвоєчасної сплати, дорівнює граничній позичковій ставці (*marginal lending rate*) Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ, СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Встановлює*, що у цій справі було порушення § 1 статті 6 Конвенції;
3. *Встановлює*, що у цій справі було порушення статті 1 Протоколу № 1 до Конвенції;

1. Приблизно 6 970 євро.

4. *Встановлює*, що у цій справі було порушення статті 13 Конвенції;

5. *Встановлює*, що:

а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до § 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 1 440 ЄВРО (одна тисяча чотириста сорок ЄВРО) за моральну та матеріальну шкоду плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнутий з заявника. Ця сума має бути конвертована в українську гривню за курсом на день виплати;

б) після сплину вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на названі суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти;

6. *Відхиляє* інші вимоги щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено в письмовій формі 8 листопада 2005 року відповідно до §§ 2 та 3 статті 77 Регламенту Суду.

С. Долле
Секретар

Дж-П. Коста
Голова